

Poukázati jest zejména na to, že v § 3 zákona z r. 1922 stanoveno bylo pevné pořadí pozemků, podle něhož jest vyvlastnění přípustno, dále na změny co do způsobu ustanovení znalců, jichž slyšení jest předepsáno a co do určení náhrady za vyvlastňovaný pozemek.

Jestliže se žal. úřad právem postavil na stanovisko, že má rozhodovati podle ustanovení zákona z r. 1922, bylo jeho povinností zkoumati, jsou-li pro vyvlastnění toto dány podmínky tohoto nového zákona.

Jeho § 5 stanoví výslovně, že jest řízením zjistiti, jsou-li splněny podmínky §§ 2 a 3 a dále stanoví, že úřad vykoná na místě šetření, k němuž jest pozvati obec i všechny zájemníky.

Z toho je patrné, že takové řízení se nesmí konati bez účasti expropriátovy. Pokud bylo v daném případě řízení doplňováno, stalo se tak bez účasti st-le.

Jest tedy řízení vadné i bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss.

Otázkou správnosti výroku o náhradě za vyvlastňovaný pozemek se nss nemohl zabývati, jakmile shledal, že výrok o expropriaci samotné spočívá na vadném řízení.

Č. 1896.

Šlechtictví. — Trestní právo policejní (Slovensko):
* Nezakládá skutkovou povahu přestupku podle § 6 č. 1 zákona ze dne 10. dubna 1920 č. 243 Sb., užije-li někdo šlechtického titulu v soukromém dopise, který uzavřen v obálce a adresován dvěma osobám zanechán byl v jejich bytě.

(Nález ze dne 27. ledna 1923 č. 1275.)

Věc: Vojtěch P. v K. proti ministerstvu s plnou mocí pro správu Slovenska stran přestupku § 6 č. 1 zákona z 10. dubna 1920 č. 243 Sb. zák. a nař.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: — — — — —

Přestupku § 6 č. 1 zákona z 10. dubna 1920 č. 243 Sb., o který se zde dle obsahu nař. rozsudku patrně jedná, dopustí se také, kdo úmyslně a veřejně užívá šlechtických titulů, jež byly zákonem zrušeny.

Ke skutkové povaze přestupku uvedeného se tedy vyžaduje, aby užívání titulu šlechtického se stalo 1. veřejně, 2. úmyslně.

Schází-li jen jedna z těchto náležitostí, není zde skutková povaha přestupku dána.

St-l dovozuje, že nepoužil titulu šlechtického veřejně, ježto se podepsal slovy »Béla von P.« v soukromém dopise adresovaném jeho dvěma nájemníkům a že za skutečnost, že adesát dopis ten odevzdal úřadu pro potírání lichvy, neodpovídá.

Zákon z 10. dubna 1920 č. 243 Sb. nevymezuje pojem slova veřejně, neodvolává se v této příčině na obecný trestní zákon a nestanoví zejména, že dlužno pokládati čin za veřejně spáchaný, stal-li se za při-

tomnosti nejméně dvou osob. Z toho důvodu dlužno smysl slova »veřejně« vyložit dle jeho vlastního významu ve spojitosti s dalšími ustanoveními cit. § 6, odst. 1 a vzhledem k úmyslu zákonodárce.

Z tohoto stanoviska pokládá se jest za to, že užívání titulu šlechtického stalo se »veřejně« (opakem jehož jest slovo »soukromě«) jen tenkrát, stalo-li se za okolností, z nichž s určitostí souditi jest, že užívání titulu šlechtického dojde k vědomosti širšího kruhu osob, individuálně neobmezeného. Užije-li tedy někdo titulu šlechtického v soukromém dopise v uzavřeném obalu určité známé osobě nebo několika známým osobám, jmenovitě uvedeným adresovaném, pak se stalo užití titulu šlechtického způsobem, z něhož souditi nelze, že se dostane k vědomosti širšího kruhu osob individuálně neobmezeného, a nelze mluvit o tom, že užívání titulu šlechtického se stalo »veřejně«.

Ze správních spisů vychází na jevo a není o tom také sporu, že st-l opatřil podpisem »Béla von P.« dopis, který byl vložen do obálky, zalepen a nájemníkům st-le Vilému M. a Miloši Ž. adresován a na stůl v jejich bytě položen. V dopise zvyšuje se adresátům nájemné z bytu od st-le najatého.

Z těchto okolností plyne, že jde o dopis soukromý, že určen byl pro osoby st-li známé a že jeho zaslání zařídil st-l tak, aby se jeho obsah stal známým jen adresátům. S určitostí tedy mohl st-l souditi, že okolnost, že v dopise užil titulu šlechtického, dojde jen k vědomosti uvedených adresátů. Potom však nejde o veřejné užívání titulu šlechtického.

Na tom nemění ničeho skutečnost, že dopis ten předložen byl lichevnímu úřadu, kde ovšem o jeho obsahu zvěděl širší kruh osob individuálně neobmezený, neboť se tak stalo proto, že adresáti dopis úřadu lichevnímu předložili, tedy tím, že k činnosti st-le přistoupila činnost osob třetích, za kterou st-l v odpovědnost brán býti nemůže.

Jelikož zde schází jedna z podstatných náležitostí stíhaného přestupku, nezahrnuje v sobě jednání st-lovo skutkovou povahu přestupku, přiči se tedy odsuzující výrok žal. úřadu zákonu.....

Č. 1897.

Pozemková reforma — mimořádná opatření (Slovensko): I. Ministr s plnou mocí pro správu Slovenska rozhoduje i za platnosti § 4 zákona č. 330/19 s konečnou platností o schválení smluv kupních o nemovitostech na Slovensku — pokud nejde o půdu zabranou. — II. Ani zcizitel ani nabyvatel nemovitosti není legitimován k rekursu proti výroku úřadu, kterým trhová smlouva jím ujednaná byla schválena.

(Nález ze dne 27. ledna 1923 č. 1276.)

Věc: Arpád K. a Markéta K. (adv. Dr. Rudolf Bloch z Prahy) proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska (za zúčastněnou stranu — Emila D. adv. Dr. B. Mautner z Prahy) stran neschválení kupní smlouvy,

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.